

Neslyšný kočkopes – číslo 2013/1

POVÍDKY	1
Konec zvonec světa	1
Otevřená lekce	2
Zázvor aneb Malá volební hudba	3
RECENZE	4
Ester Krejčí	4
PROGRAMOVÁNÍ	5
Típy, triky a vtípy v C++	5
ÚVAHY	6
Myšlenky s ručením omezeným	7
Romské otázky	7
Vliv masmédií na postoje, názory a hodnoty jedince ve společnosti	9
BÁSNĚ	10
Variace na Vodníka	10
KOMIXY	11
Život kocoura	11

Tvar stanic metra

Dnes se mě moje sestra zeptala, čeho si všimnu na holce jako prvního¹. Vznikla z toho docela zajímavá diskuze a opět se potvrdila skutečnost známá všem spisovatelům detektivek – každý svědek vnímá událost jinak.

Kdyby třeba okolo nás prošla hezká holka – sestra by si všimla, jaké měla boty, sestřin přítel, jakou měla postavu, a já, jakou na sobě měla barevnou kombinaci (a jestli to byla jedna z těch kombinací, co se mi líbí). Stejně tak jsem si potvrdil, že moje sestra (stejně jako moje máma) nevidí tvar stanic metra.

Stanice metra v Praze se totiž dají rozdělit do dvou skupin – kulaté a hranaté. Je to dáno způsobem stavby – ty hranaté jsou hloubené (vykope se jáma, vybetonuje stanice, strop se zaháže hlínou) a kulaté jsou ražené (vyrazí se tunely a stanice se staví v nich). Zjednodušeně řečeno – pokud do stanice jedete dlouhým eskalátorovým tunelem, bude mít pravděpodobně stěny kulaté.

Moje sestra tento rozdíl *nevidí*. Nevidí ho do té míry, že mi nedokázala říct, zda je stanice, kde nastupuje každý den, kulatá, nebo hranatá. A o tom to je. Nemá smysl zakládat časopis o stanicích metra, to vnímá jen ten, koho to zajímá. Stejně tak nemá smysl zakládat další časopis o politice, poezii nebo literatuře. Místo toho je tu Neslyšný kočkopes – napůl kočka, napůl pes, od každého trochu. Nevím o jiném časopise, který by zároveň obsahoval na první pohled tak odlišné věci jako je báseň a článek o programování.

Ale o tom je život. Holky v *úžasnejch botách* (jak by řekla moje sestra) chodí *raženými stanicemi metra* (jak bych řekl spíš já). Jenom každý vnímáme jen tu svou část světa. Schválně, zkuste si vzpomenout, u kolika lidí, co znáte a potkáváte denně, nevíte, jakou mají barvu očí. No bude jich dost. Na to, abyste si všimli barvy očí, totiž musíte k člověku přijít docela blízko a podívat se mu do očí.

Doufám, že pro vás bude Kočkopes zajímavý, že se podíváte do očí i článkům, na něž byste se normálně nepodívali. Třeba pak zhlédnete i tvar stanic metra...

MIKOLÁŠ ŠTRAJTA, ZAKLADATEL

Konec zvonec světa

MAGDA ŠTRAJTOVÁ

Jmenuji se Pavel Plísevník. Kolik mi je, na tom nezáleží. Teď vám něco povím. A ne abyste se mi smáli ani abyste si o mně mysleli, že jsem blázen. Já se vám taky nesměju a nemyslím si o vás, že jste blázni. Ale jestli se mi budete smát a myslet si o mně, že jsem blázen, mně to může být úplně ukradený, protože to stejně nebudu vědět. Pro mě za mě, mně to může, to co si o mně budete myslet, být ukradený. Stalo se mi to, když jsem jednou jel vlakem. Cesta trvala hodně dlouho a já jel sám a neměl co dělat. A tak jsem začal přemýšlet o tom, co mi řekl můj kámoš. Že brzo má nastat konec světa, že se o tom všude povídá. Ale nejdříve se musí splnit pár starých legend. První legenda zní takto: kdysi dávno ve starém Egyptě jeden starý moudrý muž předpověděl, že až začne hořet pyramida, nastane konec světa. Jistá žena v Indii předpověděla, že konec světa nastane, až se narodí dítě se čtyřma rukama, jedním okem a třema nohama. Pak prý to dítě způsobí konec světa. Ve Francii zase před strašně dlouhou dobou jeden zahradník předpověděl, že až začnou růst černý kytky, tak nastane konec světa.

Jeden pán, který se jmenoval Mahý Saky, viděl, že konec světa vůbec nenastane, jenom v roce asi 2000 se něco bude dít se zemí a o 13 let později se stane něco velkolepého se zemí, a proto spousta lidí zahyne a jenom pár lidí přežije. Jeden Tatar tvrdí, že až tobě, čtenáři, za celý tvůj život se něco ztratí, nastane konec světa. V Africe zase zní legenda takto: že až přestane nadýl svítit slunce, lidé zmrznou a to bude náš konec světa. Jinde zase tvrdí, že až někdo vykope poklad Maharadžinců a najde v pokladě pozlacenou lebku, nastane konec světa. Jiná legenda zní, že až na Antarktidě roztajou všechny ledovce, zaplaví to svět a to bude potopa a to bude konec světa. Na Islandu je legenda, že konec světa si způsobíme sami. Ale nikde není řečeno jak. Poslední legenda zní, že konec světa nenastane, aspoň žádnou jinou legendu neznám. A o tom jsem přemýšlel celou cestu vlakem. Když jsem dojel na místo určení, stala se mi divná věc. Měl jsem se setkat se svým bráchou, ale on tam ještě nebyl, tak jsem na něj musel počkat a stalo se mi něco divného. Slyšel jsem, jak si dva lidi povídali. „Představ si, včera ve zprávách povídali, že v Egyptě hořela pyramida...“ Ale dál jsem už nic neslyšel, protože přišel brácha a jel jsem s ním koupit boty, který brácha potřeboval, a pak jsem jel k němu domů. Když jsem jel s bráchou koupit boty, tak jsme jeli autobusem a já si všimnul plakátu, na kterém bylo napsáno, že v Indii se narodilo dítě se čtyřma rukama, jedním okem a třema nohama, ale dál jsem ten plakát nestihl dočíst, protože autobus měl už na semaforu zelenou. Pak když jsme vystoupili a šli koupit bráchovy boty, šli jsme okolo květinářství a já si všimnul, že za výlohou měli vystavený černý růže. A tak jsem si řekl: „Hořela pyramida, v Indii se narodilo divné dítě a v obchodě prodávaj černý kytky. Že by se plnilo těch pár věcí, co se má stát, aby byl konec světa?“

Ještě, aby se tobě čtenáři něco ztratilo, ale já si myslím, že se ti, čtenáři, už někdy něco ztratilo nebo alespoň ztratí. Takže další věc se splnila.“ Pak jsme koupili boty a jeli domů. Pobyl jsem u svého bráchy pár dní a pak jsem jel domů. Nic zvláštního se nestalo. A když jsem dojel domů, tak mě navštívil můj kámoš a povídá, že byl v Africe na návštěvě

¹ Jsou to vlasy a šaty. Takže, dámy, pokud mě chcete zaujmout, mějte zrzavé vlasy a černobílé šaty. :D

u svého strýčka a ten mu řekl: „Představ si, že v Africe je město, co se jmenuje Slunečný. Teda se mu říká spíš tmavé, proč, to ti hned povím. Stalo se to asi takto – před strašně dlouhou dobou tam přestalo svítit slunce a strašně dlouhou dobu tam nesvítilo, asi tak půl roku. Spousta lidí měla málo síly a byli nemocní. Ale nikdo neví, proč nesvítilo, a taky tam bylo místo tepla najednou zima.“ Tak jsme si dlouho ještě povídali, a když odešel, bylo už pozdě večer. A tak jsem šel spát, ale ještě předtím jsem se kouknul na zprávy. Ve zprávách byly jako vždy samé katastrofy, ale jedna věc mě zaujala. Zaujalo mě toto: že v jedné vesnici, která se jmenuje Paví Oko, se od roku 2000 dějí samé katastrofy, třeba čtyřikrát do jednoho roka tam byly povodně nebo asi 100 bouraček za 13 let nebo si tam prdlo hodně lidí najednou a pět lidí se udusilo nebo výbuch letadla a tak dále. Ale skoro celá vesnice vymřela nebo se odstěhovala, ale o 13 let později se tam začalo dít čím dál míň katastrof. A pak jsem to vypnul a šel spát. Ráno jsem se probudil, a protože byla sobota, tak jsem si udělal snídani a zapnul televizi. Zrovna tam běžel dokument o Antarktidě. A zrovna tam říkali, že ledovce tajou hodně rychle, a pokud to takto bude pokračovat, tak brzo roztajou. Ale najednou se tam objevily barevné pruhy a zrnění, a když to konečně naskočilo, tak se tam objevil nápis: »Tato porucha není na vašem příjmači«. Tak jsem vypnul televizi a šel si číst noviny a titulek na nich byl, že Duga Pijavica vykopal poklad Maharadžinců. Vy asi nevíte, kdo to je, tak já vám to povím. Je to slavný archeolog. A on v tom pokladě našel pozlacenou lebku. Pak jsem si uvědomil, že se už splnily všechny ty legendy, co mi můj kámoš řekl, že se maj splnit, aby se stal konec světa.

Tak jsem si sednul do kouta a čekal na konec světa. Ale žádný nepřicházel, a tak jsem si řekl, že to, co se má stát, aby byl konec světa, se nestalo. Už jsem si oddechnul, že se mi nic nestalo, ale najednou se mi před očima objevil nápis:

KONEC ZVONEC SVĚTA

Otevřená lekce

ANNA BENEŠOVÁ

„Když ty jsi taková... Všechno řešíš otevřeně a to já neumím...“

To byla tvá poslední slova. S těmi na rtech jsi odešel. Měl jsi pravdu. Výjimečně. Od chvíle, co jsme se poznali, jsem tě chtěla. Líbilo se mi na tobě všechno. Tvoje nešikovnost, neschopnost flirtovat, nervozita v mé přítomnosti hraničící s posvátnou hrůzou, neboť jsem žena. Dobrý postřeh, miláčku, vskutku jsem žena. Mám vše, co k ženě patří, a ještě nějaký zdroj vybuchující energie z neznámého zdroje, který mi občas velí vzít chlapa za vlasy a odtáhnout do postele.

Změnila jsem tě? Asi ano. Býval jsi vyděšený kluk. Vedle mě se z tebe stal chlap. Učila jsem tě, že svět je ošklivý a musíš bojovat, aby ses v něm neztratil. Udělala jsem z tebe silného ambiciózního muže. Tak silného, že jsi měl sílu mě opustit.

Myslím, že byl problém v tom, že jsem na tebe byla moc hodná. Ty sis toho nevážil. Řekni, kde bys našel takovou, jako jsem já? Tak třeba ta tvá nešikovnost v sexu. Na začátku byl tvůj výkon (lze-li to vůbec nazvat výkonem) jednoduše tristní. Netušil jsi, co máš dělat s tím, co ti Bůh nadělil do kalhot. On se taky nepředal, že? Já měla svatou trpělivost. Postupně jsi nabyl trochu sebevědomí. Nikdy jsem nepředvedla tolik hereckých etud jako při předstírání orgasmů.

Přesto všechno jsem tě neopustila. Jednou jsem si tě vybrala a milovala tě. To nejde vzít zpět. Milovala jsem tě celým svým srdcem a celou svou duší. Tak to má být. Proto jsem tě nemohla nechat odejít. Láska se ze všeho nejvíc blíží nenávisti. Ta má výbušná energie se proměnila v destruktivní sílu a velela ničit zdroj mé bolesti. Rozmetat na kousky toho, kdo mi tak ublížil. Neměla jsem na výběr. Stál jsi tam s tím svým kufříkem na kolečkách a mluvil jsi o tom, že už mě nemiluješ, že to asi byla chyba...

Co byla chyba? Náš život? Naše láska? Kdy tě to napadlo? Máš jinou? V hlavě jsem měla tisíce otázek, které se slovy, které ti proudily z krásných úst, pomalu splynuly v jednu černou tmu. Nic jsem neviděla, jen cítila. Cítila jsem vztek. Obrovský vztek. Moje ruka nejednala na můj pokyn. Jednala za mě. Psychické a fyzické já se spojilo v jediném pohybu, který jsem v krátkém časovém intervalu opakovala. Nejdříve jsem si neuvědomila následky. Docela mě to bavilo. Pak jsem se vyděla. Řekla jsem ti, že mě mrzí, že jsem ušpinila dlaždice, a že to uklidím. Ty už jsi tam nebyl. Byla tam jen politováním hodná hromádka něčeho, co dříve byl živý člověk. Nechápala jsem, že ty končetiny, hlava a krev, všechny ty součástky bez hlubšího smyslu, mohly někdy tvořit tebe. Přišlo mi docela legrační, že jsi mluvil o mé otevřenosti vůči světu, která tě ničí, a já teď otevřela tvoje tělo. Doslova. Myslela jsem si, že odněkud přijdeš a společně se tomu oba zasmějeme. Nepřipadá ti legrační, že tě tenhle kus masa připomíná?

Už asi nepřijdeš. Uvažila jsem si kávu a uvažuji, co udělám s tvým tělem. Nemám nejmenší chuť strávit zbytek života v kriminálu. Musím se zbavit těla. Asi je to ode mě trochu sobecký postoj, ale neměl jsi mě chtít opustit. Nakonec jsi ale dosáhl svého, vid? Jsme od sebe odloučení... Do konce života určitě. Tedy teď to znamená do konce mého života...

Zázvor aneb Malá volební hudba

MIKOLÁŠ ŠTRAJT

Jednu věc si ale uvědom: Ďasa si nevymejšlí pámbu. Čert se dycky rodí z lidského hříchu, i když se ho lidi snažej zapudit. Jeden knihou, jinej ohněm, další eště něčím jiným... No a když ho konečně zažehnej, a že se s tím nějak nějak natrápěj, tak skrze to svý trápení zploděj dalšího čerta – a zase to všechno běží vod začátku pěkně dokola...

— S. Jaroslavcev: *Ďábel mezi lidmi*

Učitel je pro studentky alfa samec.

Až se budete někdy rozčilovat nad podobným článkem, buďte v pozoru. Je to tím, že ho napsal učitel. Stejně tak až vás budou plakáty po celém městě přesvědčovat, že všichni volí Taškára, vězte, že byl Taškár zamlada, předtím než se dal na politiku, malíř, a všechny ty kreativce tak proto učili jeho spolužáci. A pak vás nemusí překvapit, že Kozák vyhrává průzkumy veřejného mínění. Studoval sociologii a absolventi sociologie, právě ti ty průzkumy dělají.

Umělci dostávají místa v reklamě a sociologové falšují průzkumy trhu. Kam ten svět spěje?

Stejně tak není důvod, proč důvěřovat městské lince vlaku. Vede ve směru, kam by normální člověk vlak nikdy neposlal. Proto většinou slouží train abusingu (nehodlám tu teď vysvětlovat, co to je, sám to totiž často provozuju) a převozu podivných existencí z Jižního nádraží na Východní a zpět.

Markéta seděla a učila se na zkoušku z biologie o nějakých absurdních breberkách žijících ve slaném nálevu v továrně na kyselé okurky. Na Jižním nádraží přistoupili dva starší pánové, asi měli trochu upito. Ale to nebylo nezvyklé, tímhle posledním vlakem nikdo střízlivý nejedí.

„Večer si doma dám,“ začal jeden. „Jak se tomu říká? Babička to dávala mě malýmu – takový kořínek je to...“ – Druhý vzpomínal: „Jo nedávno jsem si z toho dělal čaj...“ – „Jak vono to jen...“

„Zázvor“ řekla do ticha Markéta. Kyselých okurek měla už po krk.

„To je ale chytré děvče,“ pochválil ji jeden, „zázvor je to.“ – „Ano. Ona je budoucnost tohoto města, my už jsme udělali dost,“ přizvukoval druhý.

Dvořit se uměli asi jako bojové vozidlo pěchoty náramkovým hodinkám a nejhorší na tom bylo to, že už ji dneska s tím, že jí to sluší, zastavoval pro změnu bezdomovec (jménem Leopold, který teď seděl na Jižním nádraží a kouřil cigarety značky Drina, které vyžebal od jednoho Jugoslávce).

„Když mi bylo dvacet, jezdila touhle tratí jedna moc pěkná průvodčí,“ mlel si svoji písničku první.

Markéta vzhledla od nálevníků ve svých skriptech. Odkud jen ty dva dědky znala?

Vlak projel okolo domu, kde byl plakát jednoho z nich v nadlidské velikosti.

No jistě! To jsou kandidáti na starostu! Už 14 dní tu bojují o hlasy lidí jak dva rozzuřené nosorožčí samci a teď je vidím vedle sebe družně hovořící ve vlaku. No potěš koště!

Vlak vjel na most.

„Věřím jen těm statistikám, které jsem si sám zfalšoval, jak říkával Churchill...“ poučoval druhý. „A nebo to říkal Goebbels? No, to je jedno, na tom nesejde. Každopádně si myslím, že máš tohle období výhru skoro v kapse. Z demografického hlediska jsi zacílil na generaci babyboomu...“

Markéta vzhledla od nálevníků. Kozák a Taškár, ale který je který? Navíc mají prohozené insignie: Ten s odznáčkem má na klopě obličej toho druhého, toho co něco zkoumá v brožuře „Společně za město“ (neveděla, že to, co ho zaujalo, byla jedna hezká fanynka té strany, ve skutečnosti začínající irská herečka). Oba politikové se tvářili nadmíru spokojeně. Ta noc byla jejich. Sčítání hlasů začalo. Vlak vjel do tunelu.

Ona taková okresní politika, když na to přijde, je leckdy drsnější než politika mezinárodní.

Bezdomovec Leopold dokouřil poslední Drinu. Nechápal, proč se kolem těch posledních voleb strhl takový povyk. Co on pamatoval, byli na radnici oba už několikrát. Nic se za tu dobu nezměnilo, akorát se postavil silniční obchvat a jedna tramvajová trať. Ani jeden z kandidátů se ve svém programu o bezdomovcích nezmínil. Dokonce je ani nechtěl vyhnat z centra, jak bývalo při minulých volbách zvykem.

Jak tak filozofoval, objevila se stará pomalá postava. Sekuriták. „Musíte odejít,“ řekl klidně. – „Ale kam?“ položil Leopold řečnickou. – „To nevím, třeba na radnici, ale musíte odejít.“

Leopold vstal a v doprovodu sekuritáka vyšel z nádraží. Sotva vyšli, dveře nádraží se zavřely a celá ta budova zajela za tichého hučení kamsi pod zem. „Generální úklid,“ vysvětlil sekuriták.

Markéta šplhala po schodech domů. Celý život bydlela na kopci nad městem, kde příšerně foukal vítr a bylo tam vždy o deset stupňů míň než v jakékoliv jiné části města, počítaje v to i akciové mrazírny. A uprostřed schodů, kudy chodila domů, stála na kamenném soklu obrovská prázdná bronzová mísa. Už od dětství měla Markéta jasno v jejím účelu: Určitě slouží k obětování lidí.

Nicméně až do onoho předvolebního večera nikdy nebyla svědkem nějakého krvavého obřadu. Až dnes – nějaká okabátovaná postava tu v míse cosi páčila a zapíjela to nějakým držkopalem. Markéta dostala strach. To poslední, co potřebovala, bylo střetnout se s nějakým šíleným satanistou či co. Věděla totiž, že právě ONA je typ vhodný pro zápalnou obět.

S ohněm v očích stoupala dál, ale ta postava jí byla čím dál známější. Byl to jejich profesor praktické filozofie!

On to byl teda divný patron. To jo. Divný dokonce i na poměry filozofické fakulty. Ale tohle?

„Dobrý den!“ pozdravila ho schválně dost nahlas. Vzhlédl od bronzové mísy: „Dobrý večer, Markéto, co tady děláte?“ – „Na to samý jsem se chtěla zeptat já vás. Já tu totiž bydlím.“ – Nadychl se, položil poloprázdnou láhev Zázvorovice na zem vedle mísy a podíval se na Markétu: „Dělám takový malý obřad na ozdravení demokracie.“ – Skoro vyprskla smíchy: „Prosím!?“ – „No prostě pálim nepoužité volební lístky za tichého zpěvu Finských metalových balad...“ Na tváři Markéty se začal rýsovat jakýsi neurčitý škleb, tak spěšně dodal: „Je to taková moje tradice, dělám to každé volby.“ – „Tak doufám, že se vám tu demokracii podaří ozdravit.“ Řekla s trochou ironie v hlase. „Viděla jsem před chvílí Kozáka s Taškárem, jak se spolu družně baví.“ – „To jste nevěděla?“ zeptal se jí překvapeně.

Ne, nevěděla to. O politiku se nezajímala a to málo, co se dozvěděla, jí vždy stačilo utvrdit v jejím nezájmu. Netušila, že se znají už z dob před svým politickým působením. Netušila, že mezi jejich stranami se vede už téměř sto let taková místní studená válka. Nesnáší se, ale potřebují se. Jedna strana si nemůže dovolit druhou zlikvidovat, protože by se pak neměla vůči čemu vymezit.

Rozloučila se s filozofem a pokračovala domů. Bydlet sám má své nepochybné nevýhody a pochybné výhody. A naopak. To, že mohla ve dvě v noci v klidu šramotit (ale i rachotit a rámusit) po bytě, byla ta pochybná výhoda. To, že všechny talíře, co ráno nechala nemyté v kuchyni, stále leží tam, kde je položila, byla ta nepochybná nevýhoda. Byla však příliš ospalá na to, aby s nimi něco udělala.

Už stála v koupelně v županu a čistila si zuby, když si na něco vzpomněla. Volební lístky!

V zásuvce psacího stolu ležela ještě neotevřená sada volebních lístků. Markéta nezvolila².

Jedním z důvodů byl mizerný výběr. Z kandidátů připadala v úvahu asi jen matka její spolužačky Valérie, samotná Valérie se však na možnost, že by se přes noc stala dcerou starostky, dívala docela kriticky. Kromě toho Markéta neměla čas. Všechny ty výstavy, zkoušky, včerejší koncert Obvodu LRC...

Otevřela zásuvku a vzala lístky. Přemýšlela, zda to stojí za to chodit ven, a nakonec se rozhodla, že jo. Oblékla si mikinu a tepláky, na šaty, ve kterých přišla, už byla venku moc zima.

Oheň dohořival. Filozof seděl na okraji mísy a zamyšleně pozoroval v ohni zániku se kroutící lístky. – „Pane profesore,“ oslovila ho, „něco jsem vám přinesla.“ A nabídla mu obálku s lístky. – „Děkuju vám.“ Přijal lístky a na znamení vděčnosti udělal lehce komickou poklonu. Roztrhl obálku a rozházel její obsah do dohořívajícího ohně.

Dobrovská, Kozák, Taškár, Flink... Jména se kroutila a měnila v prach. Markéta koukala do ohně a přemýšlela, zda to není škoda. Zda to není škoda papíru nebo jejího hlasu. Přeci jen se stala součástí zápalné oběti!

Přisedla si na mísu a zadívala se do ohně. Filozof se pomalu zvedl. Zřejmě mu nepřípadalo vhodné sedět na jedné míse společně se svou studentkou. Nehleděl na to, že ta mísa má tři metry v průměru.

„Markéto, víte proč se pořádají volby?“ – „Ne,“ odpověděla prostě. Na noční diskuzi spojenou s citováním Nietzscheho a Platóna neměla ani čas ani chuť ani náladu. – „Z toho samého důvodu, jako se ve starém Římě pořádaly kalendy. Lidé musí na pár dní získat pocit, že je vše dovoleno. Že si o svém životě rozhodují sami, a považte to – dokonce, že si vládnou sami!“ Filozof domluvil. Dole v údolí projel po železničním mostě nákladní vlak. Markéta mlčela.

„Hmmm. A po volbách...“ Pokračoval filozof a vzal jeden z volebních lístků z mísy. Lístek se mu tím zvednutím v ruce dočista rozsypal na popel. „A po volbách se tahle iluze rozsype. Skutečné moci se opět chopí nikým nevolené šedé eminence a další čtyři roky novodobého otroctví se rozjede znovu.“ Vlak v údolí vyjel z tunelu a plazil se jako železný had mezi odstavenými vagóny na Východním nádraží.

Markéta vzala láhev Zázvorovice stojící u paty mísy a ochutnala. Otrásla se jako pes. Zázvorovice bylo vůbec to nejšílenější, co kdy pila. Nad parkem, kde stáli, projel taxík.

„Jak můžete s takovýmhle názorem každé ráno vstát, jít do školy a tam vyučovat?“ zeptala se ho a položila lahev Zázvorovice na okraj mísy. Filozof lolil v hlavě jakýsi Nietzscheho citát, ale než ho stačil vyslovit, Markéta zmizela za teréním zlomem v přízemní chodbě činžáku.

ÁMEN

Ester Krejčí

DAVID HROMÁDKA

Již delší dobu mnozí kulturně vzdělaní lidé vyjadřují znechucení nad dekadencí soudobých populárních filmů a seriálů, které diváky podporují v konzumním způsobu života a zásobují je snadno vnímatelnými, leč bezobsažnými, slastmi, jejichž přemíra má pak negativní vliv na osobnost diváků (zvláště mladých) a potlačuje jejich přirozenou kreativitu a schopnost sebereflexe.

Naštěstí ještě vznikají i díla, jejichž prvotním účelem není působit divákům slast při své pasivní konzumaci, ale něco vypovědět, rozšířit divákovi obzory, pomoci mu poznat náš svět z nových úhlů pohledu a snad i podnítit úvahy nad sebou samým či nad soudobou společností a kulturou. Seriál Ester Krejčí k pokusům o takové dílo patří.

² A tady je dobré připomenout, že v Hlubočici mají místní (obecní) úřady o dost silnější pravomoci než v Čechách. Jedním z důsledků je i přímá volba starosty.

Seriál začíná v pokoji Jany Zlomilové, celkem běžné, leč nesmělé a ostýchavé osmnáctileté dívky. Na sobě má úbor, jež (až na chybějící kapuci) nápadně připomíná známý myší kožíšek z pohádky Princezna se zlatou hvězdou. Vydává se poprvé do nové školy, a zatímco řeší svůj potenciálně banální problém – jak zapadnout do tamějšího kolektivu, skrytý vypravěč divákovi vysvětluje, proč si dcera vyká i s vlastními rodiči a proč je Nikola Merlinová jejich třídní profesorka, ne profesorka. Jazykové odlišnosti nečiní dílo nijak nesrozumitelným, divák si však při srovnání jazyka postav s naší češtinou může uvědomit míru, do jaké je náš jazyk svázán potřebou vyjadřovat pohlaví člověka, ale současně také, že jde o umělé a snadno překonatelný kulturní konstrukt.

Vratme se však k Janě Zlomilové. Ukazuje se, že její problém nebude tak triviální, jak by se dalo očekávat. Z nových spolužáků nemá dobrý pocit, už od počátku jí připadají divní (v tom se s ní zřejmě většina diváků shodne). Zvláště jí zaujme Ester Krejčí, která ji docela protivně odbude, a Moje vinná réva, která je jí podezřelá už svojí přezdívkou. Ve třídě se k ní první den nikdo spontánně nehlásí.

Zatímco ve škole je Jana Zlomilová zamklá a nesmělá, doma se rozvalí na postel, vytáhne mobilní telefon a vypoví svoje dojmy příteli Vlastě Novotné (to nepřechylování je míněno vážně a diváci si na něj dříve či později zvyknou).

Druhý den ve škole Jana Zlomilová překoná svoji nespělost a odhodlá se se spolužáky seznámit. Její původní dojem se víceméně potvrzuje. Spolužáci jsou divní. Jeden z nich se k ní dokonce zachová tak nechutně, že to Jana Zlomilová nevydrží a uteče na záchod. Ukáže se však, že Moje vinná réva není taková, jakou si ji Jana Zlomilová představovala; chce jí pomoci a vybízí k tomu i Ester Krejčí. Ta však její entuziasmus nesdílí a jejich vzájemný konflikt nabírá pomalu na absurditě, což si Moje vinná réva uvědomí, a tak sama nabídne Janě Zlomilové své přátelství, čímž nastalý problém vyřeší. Děj však nekonečí, jen je přerušen hodinou vyučování, což je další ujištění, že navzdory nezvyklým způsobům chování a jazykovým odlišnostem se příběh neodehrává v žádné předaleké galaxii, ale na celkem obyčejném pozemském gymnáziu, jaké většina diváků snad měla příležitost zažít. Po hodině Moje vinná réva citlivě seznámí Janu Zlomilovou s dalšími spolužáky a objeví se první náznaky soucitu. Noví spolužáci už pro Janu Zlomilovou nejsou takoví divní, obávaní a nepochopitelní nepřátelé, jaké si původně představovala, ale jsou mezi nimi i takoví, se kterými si trochu rozumí a domluví se s nimi.

Když se pak Jana Zlomilová vrátí domů, už ví, že nová škola nebude tak špatná, jak si myslela, a myšlenka na to, že se spolužáky stráví dalších téměř devět měsíců do maturity, už není nepříjemná. Epizoda končí, ale divákovi je jasné, že to je teprve začátek, a píseň *Within Temptation* o tom, že všichni jsme součástí nekonečného příběhu, která hraje na pozadí titulků, to jen potvrzuje.

Děj první epizody je celkem jednoduchý a přímočarý (až na eukatastrofu způsobenou Mojí vinnou révou). Vypráví o příchodu vcelku obyčejné dívky na nové gymnázium – do třídy plné hochů a dívek budících negativní první dojem. Nekomplikovanost děje umožňuje divákovi soustředit se na charaktery postav, které jsou vzhledem k jejich velkému množství a malému rozsahu epizody většinou jen naznačeny (rozvinuty budou v dalších epizodách). Zatímco Jana Zlomilová a Moje vinná réva mají šance získat si sympatie diváků velmi rychle, ostatní dvě hlavní postavy, Ester Krejčí s až nelidsky chladným vystupováním a Tamara Janů, která působí jako zdrogovaná (zvláště když podezřívá Janu Zlomilovou, že pláče na záchodě proto, že tam krájí cibuli), si na to počkají alespoň do příští epizody. Také si lze povšimnout, že divák si začne zvykat na vykání mezi spolužáky, které v dnešním českém kulturním kontextu působí značně nezvykle, a již zmíněné nepřechylování, které by si dnešní feministky nejspíše vyložily jako příklad útlaku žen, ale ve skutečnosti jde spíše o podnět k delší a hlubší analýze či polemice.

Seriál Ester Krejčí bohužel dosud nebyl zfilmován, scénáře všech vydaných epizod jsou však k dispozici na stránkách <http://esterkrejci.xf.cz/> v sekci *Epizody*. Snad je to i dobře, neboť žádný režisér nedokáže natočit tak krásný seriál, jaký si vy jako čtenáři dokážete představit. Myslete na to, až budete číst scénář, a jistě si odnesete řadu nových zážitků.

Tipy, triky a vtipy v C++

DAVID HROMÁDKA

V této pravidelné rubrice se budete dozvídat o tajupných zákoutích podivuhodného multiparadigmatického programovacího jazyka C++. Rubrika předpokládá dobrou znalost tohoto jazyka, takže pokud nemáte tušení, za jakých okolností se pole automaticky konvertuje na ukazatel na svůj první prvek, tato rubrika nebude pro vás. Pokud se to chcete dozvědět, mohu doporučit knihu *Jazyky C a C++ : kompletní průvodce*, jejímž autorem je Miroslav Vírů.

Dnes poodhalíme tajemství polí a jejich rozměrů. V řadě učebnic najdete radu uschovat si rozměr pole do celočíselné konstanty:

```
const int pole_rozmer = 4;
int pole[pole_rozmer] = {1, 2, 3, 4};
```

Toto řešení má ale dvě nevýhody. Především si musíte zapamatovat název pomocné konstanty. Větší problém ovšem nastane, když se rozhodnete nechat si rozměr pole odvodit podle počtu inicializátorů:

```
int pole[] = {1, 2, 3, 4};
```

V tomto případě je totiž uvedené řešení nepoužitelné. První další řešení, které většinu programátorů napadne, je následující použití operátoru `sizeof`:

```
sizeof(pole) / sizeof(int)
```

Není to úplně špatná myšlenka, ale má další dva nedostatky. Předně když se rozhodnete změnit typ prvku pole například na `double`, začne uvedený výraz dávat chybné výsledky. Tento nedostatek lze odstranit drobnou úpravou:

```
sizeof(pole) / sizeof*(pole)
```

Oba uvedené výrazy jsou ovšem náchylné k chybnému použití. Například:

```
int funkce(char pole[20]) // pozor, není pole!
{
    return sizeof(pole) / sizeof*(pole);
}
```

Uvedená funkce téměř jistě nevrátí číslo 20, ale spíše 4, nebo 8. Její parametr je totiž navzdory syntaxi ukazatel, ne pole.

Jednoduché, bezpečné a rozšiřitelné řešení nabízí šablony:

```
template<typename T, size_t SZ>
struct pole_type {
    typedef T type[SZ];
};

template<typename T, size_t SZ>
typename pole_type<char, SZ>::type &arraydim(
    T (&)[SZ]) throw ();
```

Funkce `arraydim()` transformuje libovolné pole na referenci na pole znaků o stejné dimenzi. A protože podle standardu `sizeof(char) == 1`, můžeme nyní dimenzi pole zjistit výrazem:

```
sizeof arraydim(pole)
```

Mechanismus šablon zajišťuje statickou typovou kontrolu a přetížením funkce `arraydim()` můžeme její funkcionalitu rozšířit o podporu dalších typů, například bitových sad:

```
template<size_t SZ>
typename pole_type<char, SZ>::type &arraydim(
    const std::bitset<SZ> &) throw ();
```

Protože funkci `arraydim()` budeme používat jen uvnitř operátoru `sizeof`, nemusíme definovat její tělo, což ušetří práci kompilátoru, protože ji nebude muset kompilovat. Konstrukci `sizeof arraydim` pak můžeme zabalit do makra preprocesoru, ale to už nechám na vás.

A malý vtíp na závěr:

```
for (size_t i = 8; i >= 0; --i)
    printf("Shall I end? Nevermore!\n");
```

Myšlenky s ručením omezeným

DAVID HROMÁDKA

Následující myšlenky nemusejí být v žádném smyslu pravdivé. Předkládám vám je jako výplody své duše bez jakékoliv záruky, dokonce bez implicitní záruky pochopitelnosti. Jsou to myšlenky s ručením omezeným.

- Pochází slovo myšlenka ze slova myš, nebo naopak?
- Mimoszemšťané jsou produktem lidské fantazie podobně jako například draci. To ovšem neznamená, že neexistují.
- Kruhy v obilí jsou většinou malé a nemají vůbec kruhový tvar. Pozornost lidí však přitahují jen ty velké a kulaté.
- Většina toho, co dnes lidé říkají, má sexuální podtext. Pro většinu lidí je nepříjemné myslet na věci, které takový podtext nemají.
- Je rozdíl mezi významy slov ezoterický a exoterický ezoterický, nebo exoterický?
- Bolí lidi hlava z myšlenky, zda je horší brát drogy, nebo se za to stydět?
- V této verzi knihovny není zřejmé, co by měla tato funkce dělat. Proto je doporučeno ji zatím příliš nepoužívat.
- Jestliže to není cokoli jiného než kachna, je to kachna. Jestliže to není kachna, je to něco jiného.
- Jestliže černá díra je analogií smrti, dochází i u smrti k dilataci času?
- Kdyby existence neexistovala, nebylo by smyslem existenciální filozofie hledat smysl své existence? Nesmysl? Neexistence?
- Přirozené jazyky jsou regulární. Jejich vyjadřovací síla je ekvivalentní výpočetní síle nějakých konečných stavových automatů.
- Lidé, kteří nejsou programátoři, mají problém (s chápáním závorek (jen těch vnořených (od určité úrovně vnoření))).

V Čechách existuje několik diskuzních evergreenů, kde je každá další diskuze jen přiléváním leteckého benzínu do už tak dobře hořícího ohně. A právě jednomu z těchto „hořlavých“ témat bych rád věnoval tuto úvahu.

Romské otázky

MIKOLÁŠ ŠTRAJT

Pokud čelíte lidem na ulici, kteří nadávají na cikány, je dobré se jich zeptat: A vy byste se chtěl narodit jako Rom, s tmavou pletí, do sociálně vyloučené lokality?

Tuto poněkud provokativní otázku jsem po přečtení jednoho článku nahodil na svou facebookovou zeď a čekal. Čekal jsem, zda se někdo chytne.

A chytla se jedna slečna. Na mou otázku sice neodpověděla, nicméně mi položila do komentáře seznam otázek, které celkem odpovídají rozšířeným myšlenkám o Romech:

A proč jsou tak hluční? Proč nechtějí makat, jako všichni ostatní? Proč jen sajou prachy ze státu? Proč se jich každé zastává a na bílí se sere? Když napadne bílej Roma, tak z toho dělej nevim co, ale když je to naopak, tak se neděje nic? Tohle je absolutně nesprávný. Jo, a jsem rasista! Nikdo si na mě nikdy nedovolil to, co cikáni! Vidím partu mladejch cikánů a vím, že bude problém...

Rozhodl jsem se tedy pojmout tyto otázky jako osnovu své slíbené úvahy. Nuže – otevírám kanystr a jdu přilévat benzin do ohně svými odpověďmi.

Q: A proč jsou tak hluční?

A: To je dost široce položená otázka. Nejdříve je nutné upřesnit, jak hluční. Každá hlučnost má totiž jiný důvod. Můžou na sebe například hulákat na ulici, můžou do noci „oslavovat“, jejich výrostci si můžou velmi hlasitě pouštět hip-hop. Za hlučnou můžeme konec konců považovat i cikánskou cimbálovou kapelu, když nás shodou okolností ruší ze spánku.

Odpovím protiotázkou: A proč jsou bílí tak hluční?

Vždyť co jiného než hluk je to, když se v první slunečný jarní den po zimě rozjedou na všech zahradách okolo sekačky, na některých dokonce dvě? Co jiného než hluk je hučící venkovská diskotéka ve tři ráno v noci? Co jiného než hluk je noční vyřvávání bílých opiců?

A tady jsem to, myslím, ukázal jasně: Hluk souvisí s etnicitou člověka jen naprosto minimálně³. Pokud si myslíte opak, chci vidět metodiku, kterou se to pokusíte změřit. Tiší Romové bezpochyby existují, akorát o nich není tolik slyšet, právě proto, že jsou tiší.

Q: Proč nechtěj makat jako všichni ostatní?

A: Abych mohl odpovědět, podívám se nejprve na ty Romy, kteří pracují. Pomenu zloděje a žebračky, o těch si myslím to samé jako o jejich bílých protějšcích. Pomenu ty, kteří vykonávají „normální slušná“ povolání, jako je třeba řidič autobusu.

Kdo nám zůstal? Asi tak dvě skupiny. První z nich jsou různí kopáči, zedníci a jiné nekvalifikované dělnické profese. Druhá skupina jsou ti Romové, kteří dělají uklízeče obracejících se rychlíků například ve Vršovicích nebo na Smíchově. To je velmi nevděčné povolání a to, že ho dělají, rozhodně dokazuje, že pracovat chtějí nebo potřebují.

Řekl bych, že ti ostatní se dělí na „nemohou“ a „nechtějí“.

„Nemohou“, protože nemají odpovídající vzdělání, protože zaměstnavatelé raději na to samé místo přijmou někoho bílého (kromě toho, že jste Rom, vás stejně spolehlivě může diskvalifikovat záznam v rejstříku trestů).

„Nechtějí“, protože vidina toho, že budou dělat celý život uklízečku nebo kopáče, nezní moc lákavě. Pro nikoho.

Domnívám se též, že mnozí z těch manuálně pracujících pracují načerno. Papírově jako nepracují, ve skutečnosti ovšem „makají jak barevní“, použiju-li ustálené sousloví⁴.

Q: Proč se jich každé zastává a na bílý se sere?

A: Tady bych rozhodně neříkal „každé zastává“. Přeformuluji otázku na: „Proč nikdo neřekne na plnou hubu, co si myslí?“

A tady bych řekl, že se projevuje pokrytectví. Mnoho politiků a novinářů si určitě myslí nepěkné věci o Romech, ale neodvážejí se je říct, protože v jejich odvětvích je silná konkurence a zástupy jiných politiků a jiných novinářů jen čekají na to, kdy ti první udělají nějakou chybu. A provolání „Fůůů! On je rasista!“ se zatím dá dobře použít na likvidaci konkurence.

Potom zde máme různé socialisty, aktivisty a ochránce lidských práv. U nich je důvod „obhajoby Romů“ v kontextu jejich víry a světónázoru pochopitelný. Házení do jednoho pytle se jim (oprávněně) příčí.

To, že je oficiálně slyšet hlavně ta druhá skupina je dáno snahou o politickou korektnost⁵ a již zmíněným pokrytectvím.

A proč se sere na bílý? No, řekl bych, že odpověď je prostá: Dnes se sere na každého.

Q: Proč jen sajou prachy ze státu?

A: O problému zneužívání sociálních dávek už bylo napsáno dost. Čtenáře odkážu na článek Ondřeje Lánského **Kdo zneužívá sociální dávky**⁶ otištěný v deníku Referendum, který tento fenomén dokumentuje řečí přesných čísel. Já sám do té problematiky moc nevidím a zastávám názor, že s tou vši byrokracií okolo by sociální dávky mohli zneužívat leda právníci.

Z vlastní zkušenosti, jako člověk který má čtyři mladší sourozence, jen řeknu, že mít děti rozhodně není „zdroj příjmů“, ba naopak, je to pěkně „drahá zábava“. Už jen všechny ty sešity, třídní fondy a podobné věci, co se platí každý rok v září, jsou celkem pálna. Ano, vzdělání je v Čechách (díky bohu) zatím sice zdarma, nicméně i tak se prodrazí. A není to jen vzdělání...

A co jediná účelová dávka specifická pro Romy, ta na podporu středního vzdělávání Romů⁷? Zastávám jednoduchý názor — čím více Romů s maturitou tu bude, tím lépe. Pro všechny.

Q: Když napadne bílej Roma, tak z toho nadělej nevim co, ale když je to naopak, tak se neděje nic?

A: Zde bych neřekl, že se neděje nic. Takové útoky vyvolají obvykle silnou odezvu u místní komunity. Mnoho z těch protiroských demonstrací začalo právě podobným napadením.

Stejně tak velkou odezvu vyvolají rasistické útoky na Romy. To je jedno z těch mediálně vděčných témat, které se rozmazává jak rozšlápnutý slimák dlouho po původní události.

Jinak orgány činné v trestním řízení by se měly snažit v obou případech, pokud se tak neděje, je něco špatně.

Ale na jedné věci se doufám shodnu i s rasisty: Házet zápalné lahve do domu, kde spí děti, je blbost! Blbost, protože kdybych to nazval zvěrstvo, urážel bych zvěř.

Q: Nikdo bílej si ke mě nedovolil to, co Cikáni. Vidím partu mladejch Cikánů a vim, že bude problém. Bojím se jich.

A: A tady jsem se dostal k jádru pudla. Těžko můžu chtít například po někom, koho v dětství třikrát přepadli Cikáni, aby nebyl rasista. Dost nadělají média, dost nadělají různí Vandasové a spol., ale bohužel je tu stále ta část, kterou je špatná osobní zkušenost.

Já jsem vyrostl, když to řeknu ošklivě, v „etnicky čisté“ vesnici. Místní svině byly bílé a místní dobráci taky bílí. Nepovažuji se za rasistu. Přesto si ovšem například nevybírám tu zkratku, která vede v Holešovicích skrz místní převážně romskou ubytovnu. *Jeden nikdy neví.*

A stejně jako koluje mnoho předsudků o Romech, kolují i předsudky o rasistech. Takový rasista nemusí být nutně jen manuálně pracující holohlavec v tričku Thor Steinar. Rasista může být i normální vzdělaný kravaták, stejně jako hezká mladá holka.

³ i když se říká, že například Italové jsou hlučnější než třeba Poláci nebo Japonci. Říká se tomu „jižní temperament“.

⁴ Všimli jste si, kolik ustálených sousloví je docela rasistických? Už jenom jezdit načerno...

⁵ Proto se taky zrodil termín „nepřízřusobiví“.

⁶ viz <http://www.denikreferendum.cz/clanek/11822-kdo-zneuzyva-socialni-davky>

⁷ Negarantují, že ještě existuje.

Stejně tak bychom si neměli myslet, že to, co říkají rasisté, je vždycky jen lež. Například tvrzení „ve středověku bylo legální zabít Cikána“ je pravdivé. Ano, na mnoha místech ve středověku skutečně podobný zákon platil. Z toho ovšem rozhodně nevyplývá, že by tomu tak mělo být i dnes!

Poslední dobou se též začínám přiklánět k myšlence, že rovnost všech lidí před zákony je umělá myšlenka. Ale o to víc bychom si ji měli bránit. Ne každý stát to totiž má!

Stejně tak jako není dobrý nápad házet do jednoho pytle všechny rasisty, není dobrý nápad házet do jednoho pytle všechny Romy. Měli bychom je posuzovat individuálně, člověk od člověka, jako to děláme s bílými.

Tenhle je zloděj, tenhle žebřák, tamten kopáč, tamten řidič autobusu a tamten hraje v cimbálovce. Ti, co jsem jmenoval, můžou být Romové, ale stejně tak to mohou být i bílí.

GRAMMAR NAZI BOX

Slovo Rom (nebo Cikán) se píše s velkým písmenem na začátku, protože se jedná o příslušníka národa. Stejně tak se píše s velkým Češi, Poláci či Japonci.

Oproti tomu se slovo „bílý“ píše s malým písmenem na začátku, protože se nejedná o příslušníka národa, kmene či obce.

Pojmenování „grammar nazi“ nemá se skutečnými nacisty nic společného. Jedná se jen o tradiční (občas posměšné) označení člověka přehnaně lpícího na pravidlech pravopisu používané v internetových diskuzích.

Vliv masmédií na postoje, názory a hodnoty jedince ve společnosti

JAKUB TOMAŠTÍK

Zadání zní jasně. Tedy do práce.

Co to jsou masmédiá? Masová média. Co to jsou média? Z latinského medius či mediator neboli střední či prostředník. Tedy někdo, kdo stojí mezi, v tomto ohledu, zdrojem a příjemcem informací. Masová média neboli tedy hromadné sdělovací prostředky.

Jako vše, tak i masmédiá, mají svou historii a funkci. Od starověkých Římských řečníků, průběhem času přes církevní hodnostáře, ideologické názory až po dnešní noviny, rozhlas, televizi a hlavně pak internet. Aby tomu nebylo málo, jsou vnímány i jako jakýsi problém. Ptám se, proč? Proč je problémem něco, co je v konceptu skvělá věc s tak lukrativním potenciálem?

Mají vliv na člověka! Nebojím se srovnání s narkotiky. I média mohou totiž krom svého negativního dopadu být návyková. A to nejen u jednotlivců, ale i celých skupin lidí a států. V dnešní době peněz bohužel platí, že kdo ovládá média, ovládá veřejné mínění. Je moc hezké, že lidé věří. Lidé by měli věřit! Měli by však věřit hlavně sami sobě a ne něčemu vnějšmu. Média jsou výtvar lidí, tím pádem za každou jeho formou, kterou jsem již zmiňoval, stojí jeden konkrétní člověk s vlastními cíli, s cíli prodeje a zisku peněz. Jedná se tedy o přímý vliv člověka na člověka skrze média. Média tu slouží pouze jako příjemcoví prodávající prostředník, který však odebírá zdroji konkrétní identitu. Ponechává zdroj v anonymitě a on tak přestává být potencionálním terčem.

Lidé rádi vyhledávají a věří vnějším informacím, protože podle našich společenských norem platí, že kdo není dostatečně a aktuálně informovaný, je zaostalý. Lidé jsou rádi a snadno ovlivňováni těmito informacemi. Tyto informace, za kterými vždy stojí konkrétní člověk, ovlivňují přímo naše jednání, postoje a názory. Přímou nám říkají, doslova nám vnucují, jak vypadá "ideál krásy", jaké věci jsou ty "nejlepší" na trhu, která značka je "nejkvalitnější", která banka je "nejstřícnější" či které jídlo je to "nejzdravější". A lidé hltají. Slepě hltají, následují a skupují jako stádo.

Média mají velký vliv na lidské hodnoty a morálku. Velký a bohužel ve většině případů negativní. Smrt v přímém přenosu, neboli ze zpráv se stává černá kronika. Opravdu je důležité pro normálního člověka vědět, kdo kde ve světě umřel či kde se odehrál jaký masakr? Nejen že to intenzivně zasahuje do soukromí obětí, ale zároveň to v příjemcích vyvolává strach. Strach, se kterým je dále cíleně pracováno. Díky televizi a internetu se celý svět se všemi katastrofami, válkami a osudy lidí smršknul do jedné malé krabičky před námi.

Nejhorší na tom všem však je, že se to děje dnes a denně a člověk tak začíná být na tyto negativy zvyklý, začíná je přijímat jako jakousi samozřejmost, jako věc, která se běžně děje. A to má na nás sakra velký vliv!

Děkuji.

Variace na Vodníka

MIKOLÁŠ ŠTRAJT

„Ty ses bál?
 Já nevěděla, že se bojíš...“ -
 „Prý člověk vidí dál,
 když takhle nad vodou stojíš.“

Já měl té noci divné zdání,
 že nejkrásnější z vodaček,
 dnes hodlá pojmout za svou paní
 malý zelený panáček.“

Kde voda šumí a klokotá,
 tam plánuje a skřehotá,
 jak pod jezem ji utopí,
 až z lodičky ji vyklopí.

A polila mě v mžiku hrůza,
 když došlo mi, že přece
 tos ty, má drahá můza,
 ta nejkrásnější na řece.

Proto já říkal roztřeseně,
 že necítím se dnes,
 ať radši loď přeneseme,
 jak zrádně vypadá ten jez.

Jak rybka chytlá na udici,
 nedá si, nedá milá říci.
 Přejet ten jez ji cos nutí,
 niť suchá ji není po chuti.

„Vždyť tenhle hravě přejedeme.
 Nic nemůže se stát!
 Maximálně se vykoupeme.
 Nemáš snad vodu rád?“

Však za strašpytla nebudu,
 tak lodičku jsme odrazili,
 pádla do vody ponořili
 a vypluli vstříct osudu.

Tam kde je malá elektrárna vodní,
 korytem z betonu musíš plout.
 V tom korytě den po dni,
 vodáky sráží boční proud.

Člověk se prostě rád dívá,
 tak na betonovém okraji,
 jak už to u jezů bývá,
 čumilové tam čekají.

Sjeli jsme hladce, nic to není.
 Však dole čeká překvapení.
 Mohutná vlna, až mrazí,
 nás pod hladinu srazí.

Nese mě, řeka tiše nese.
 Barely naše vodou plují.
 Vynořil jsem se v místě, kde se
 vody o ostrov rozdělují.

Volám, ach volám, svoji paní,
 odpověď kloudnou řeka nemá.
 Jenom to žabí zakvákání:
 „Je má! Je má! Je má!“

Nevesely, truchlivy jsou ty vodní kraje,
 kde si starý převozník na námořníka hraje.
 V pruhovém trikotu, staříčké pramici,
 převáží přes řeku turisty platící.

Na břehu koupaliště, tam obvykle k hnutí není.
 Ó jaké šťastné náhody!
 Právě dnes tam záchranka pořádá cvičení
 v tahání lidí z vody.

Ředitel záchranky tiše se usmívá,
 náhle ho něco znejistí.
 „To přece součástí cvičení nebývá,“
 říká, když mou milou zajistí.

Křísí ji, křísí ji u stánku s Kofolou.
 Mrkla! Už zase se hýbá!
 Špinavou, odřenou vytáhli mou milou,
 ale hlavně je živá!

Málem se změnila v mrtvého motýla,
 večer pak řekla mi beze všech vytáček,
 že potom, co omdlela po ráně do týla,
 děsil ji pod vodou zelený panáček!!!

FINIS

Život kocoura

ANNA BENEŠOVÁ

Neslyšný kočkopes * číslo 2013/1 * [www: kockopes.tumblr.com](http://www.kockopes.tumblr.com)Redakční rada: David Hromádka a Micoláš Štrajt * Redakční e-mail: neslyсны.kockopes@gmail.com

Ilustrace: Dominika Izáková * Korektury: David Hromádka * Sazba: v programu ConTeXt Micoláš Štrajt

Neslyšný kočkopes je šířen pod licencí CC-BY-SA ([Uvedte autora-Zachovejte licenci 3.0 Česko⁸](https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/cz/)).

Můžete ho šířit a dále upravovat pokud uvedete autory a zachováte licenci.

Přijmáme příspěvky do příštího čísla!

Varování: Čtete úspornou verzi bez ilustrací. Plnou verzi naleznete na [kockopes.tumblr.com](http://www.kockopes.tumblr.com)⁸ viz <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/cz/>